

EIERSCHALEN.

Wanneer men een ei laat vallen, dan breekt het, en een sterken tik kan een ei niet weerstaan. En toch is geen mensch in staat een ei in elkaar te drukken, wanneer hij het tusschen duim en vinger neemt, en het houdt in de richting van de lengteas. Een Amerikaan heeft voor de aardigheid de proef genomen en een ei in een knijptoestel gebracht. Een gewoon wit ei brak eerst bij een drukking van gemiddeld 50 K.G., en bruine eieren bleken nog sterker te zijn; die bezweken eerst bij een drukking van gemiddeld 70 K.G. En toch hadden die eierschalen maar een dikte van 0.3 tot 0.85 m.M.

Dat groote weerstandsvermogen wordt veroorzaakt door de kromming van de wanden.

Nicolaas Romanof.

Gistren nog de keizer aller Russen,
Heden Nicolaas Romanof, niets meer!
Denkt ge ook aan Louis Capet intusschen?
Zoekt men de oude guillotine weer?
Twintig jaar geleën riep gij de staten
Ter ontwaapningsconferentie saam;
Maar uw eedle poging mocht niet baten,
Rusland ging ten oorlog in uw naam,
Tot men, voor uw vredespoging doof,
U als nutteloos ter zijde schoof.
Dit zij tegen hartzeer u een schild:
Gij, gij hebt den oorlog niet gewild.

LUCTOR.

PRIJSRAADSEL.

Een in ons midden zeer vollig v.

De vijf en twintig letters van het bovenstaande moeten zoo dooreen worden geschud, dat ze een woord vormen van acht lettergrepen. Dit woord noemt iets, voor alle Nederlanders van beteekenis.

Antwoorden, uitsluitend geschreven op briefkaarten, worden ingewacht aan het Bureau der Redactie, Dunne Bierkade 17, Den Haag, vóór 1 Mei e.k. Ditmaal kunnen dus de lezers uit andere werelddelen niet mededoen. Het noemen van het gevraagde woord benevens naam en adres van den afzender is voldoende.

Als prijzen worden uitgelooft:

25 fraaie boekwerken uit het FONDS L. R. V.

(Naar keuze van de prijswinnaars, tot een bedrag van f 150 per boekdeel.)

„Ga henen en doe gij desgelijks.”

„Waarom?” — „Waartoe?”

Twee woorden, die zooveel op elkaar gelijken, en die toch een zoo gansch verschillende gemoedsstemming vertolken.

„Waarom moet ik dat lijden? Waarom liet God die beproeving niet aan mij voorbijgaan?”

Is het niet de opstand, de onvrede, die wij hooren in die woorden?

Opstand, die te veroordeelen is?

Maar zelfs wanneer onze zielsstemming zoo is, dat we met den psalmdichter mogen meezingen:

„Mijn ziel, die naar den vrede haakt,
En 't morrend ongenoegen vraakt,
Is in mij als een kind gespeend
En heeft zich met Uw wil vereend,”

zelfs dan komt het „waartoe” wel op in onze ziel en dringt zich over onze lippen.

En dan is hierin geen zonde, wanneer we met dit „waartoe” in de kastijding zoeken de vrucht, die blijft.

Zou het anders zijn met dit groote, onmetelijke leed, dat gekomen is, niet over een enkel persoon, over een enkel land, maar bijna over gansch een werelddeel?

„Waarom?” —

„Ik geloof niet aan het bestaan van God. Als Hij er is, waarom laat Hij toe, dat er zooveel ellende is, dat de volkeren elkaar vernielen en opeten; dat de bloem der naties wegsterft op de slagvelden, of geknakt wordt voor het leven?”

„Waarom?”

Hebt ge nooit die woorden opgevangen in spoor of wachtlokaal; in magazijn of fabriek of werkplaats; in uw eigen naaste omgeving misschien?

Maar de geloovige vraagt „waartoe?”

Ja, hij vraagt ook wel „waarom?” maar dan in verbrijzeling des harten, omdat hij kent de zonden van de volkeren, van eigen volk, van eigen hart ook.

Maar - met het „waartoe” zoekt hij ook van deze beproeving de vrucht, die blijft.

Doch ook ongeloofigen hebben naar het „waartoe” gevraagd. En ze hebben onderzocht, of deze oorlog nadeeligen dan wel gunstigen invloed had op de volkeren, die er in meegesleept werden, en op de neutralen. Gunstige of nadeelige invloed op het volkskarakter voornamelijk.

En dan was er wel winst te boeken.

We behoeven niet zoo ver te gaan als de generaal, die schreef, lang nog voor deze oorlog uitbrak: „De oorlog is op zichzelf goed. Gedurig behoort in het licht gesteld te worden, dat de oorlog onvermijdelijk is, ideëel een zegen is als een onmisbare en prikkelende wet van ontwikkeling.”

Maar „de wet van ontwikkeling” zien ook wij wel in 't nu gebeurende.

Nieuwe uitvindingen en ontdekkingen worden gedaan, die helaas wel meest dienen moeten ter vernieling, maar waarvan sommige toch ook voorzekeer het behouden tot doel hebben.

Het eischt veel van de menschelijke energie om onder omstandigheden, als we nu doormaken, een groot volk in 't leven te behouden. Wijzelf, klein volk als we zijn, beginnen er iets van te gevoelen. En voorzekeer zal het na den oorlog blijken, dat die energie niet alleen werd aangewend voor dien bepaalden tijd, doch ons ook later ten goede kan komen!

En dan vooral de barmhartigheid, die bewezen wordt op zoo vielerlei terrein.

We gruwen er van, als we ons indenken, hoe het er op de slagvelden zou uitzien zonder de ambulances, zonder den voortreffelijk ingerichten roode-kruis-dienst. En meer dan ooit in dagen van vrede danken wij er onzen God

oor, dat Hij het een Florence Nightingale in het hart gaf, zich te wijden aan het werk der dienende liefde.

Hoeveel is er veranderd, en gunstig veranderd, sedert zij zich opmaakte om de gewonden te verplegen en te laven.

Helaas, dat wat er gewonnen moge worden aan schatten van energie, aan schatten van zich-zelf-gevende liefde, de lijst van 't geen er verloren gaat in dezen gruwelijken krijg zooveel te langer is.

Daar zijn niet alleen de ontelbare menschenlevens, die verloren gaan; daar zijn niet alleen de monumenten uit vervlogen eeuwen, die onherstelbaar verwoest worden; daar zijn niet alleen de bloeiende dorpen, die verdwijnen, de vruchtbare akkers, die aan woestenijen gelijk worden, daar zijn ook de groote schatten van menschelijke beschaving, van mildere zeden en edeler denken en gevoelen, die verloren gaan.

En hoe zal dit verlies ooit hersteld worden?

Want evenals het veelal jonge, krachtige mannen zijn, die op de slagvelden vallen, evenzoo is het vooral de jeugd, ons opkomend geslacht, dat aan de geestelijke verwildering ten prooi dreigt te vallen.

In de landen van den oorlog natuurlijk nog veel meer. Daar neemt het getal zoogenaamde jeugd-misdrijven schrikbarend toe.

Maar ook in ons land maakt de mobilisatie veel gezinnen voor geruimen tijd vaderloos.

Ook in ons land worden, aan de grenzen, kinderen afgericht om te smokkelen, en doen ze mee, als de dusgemaakte winst in brasserie en overdaad wordt verteerd.

Ook in ons land drijft plots toegenomen vermogen er toe, de jeugd op te voeden in een overmatige weelde, die verslappend werken moet.

Zelfs al blijven we door Gods genade buiten den oorlog, de krijg is ook aan ons land niet voorbijgegaan zonder sporen achter te laten.

In materiëel opzicht zijn er menschen, die oorlogswinst

maken, en een bredere schare, wier moeiten dagelijks toenemen.

Ook in geestelijk opzicht is, vreezen we, de schare van hen, die schade lijden aan hun ziel, grooter dan het getal van hen, die door de beproevingen kwamen tot geestelijke winst.

En toch is die winst er.

We kunnen niet allen het voorbeeld van een Florence Nightingale volgen.

Niet aller roeping is het, te gaan naar den vreemde om te verbinden het gebrokene.

Maar ook onder ons zijn er verbrokenen.

Naar lichaam en naar ziel.

En zouden we dan niet helpen, zooveel we kunnen?

Er blijkt, helaas, in deze dagen weinig van gemeenschapszin. Een ieder tracht bijna uitsluitend voor zichzelf en de zijnen te zorgen, en van zijn naaste zooveel winst te halen als hem mogelijk is.

Zouden wij, als Christenen, geen roeping hebben in al deze dingen?

Maar als we die roeping recht na zullen komen, moeten we eerst voor onszelf de winst gevonden hebben.

Moeten we dichter gekomen zijn bij onzen Heiland.

Moeten we, in Hem, ons meer zijn gaan voelen kinderen van den Hemelschen Vader.

Als ik onze plaat zie, denk ik onwillekeurig aan den Barmhartigen Samaritaan.

En als onderschrift zou ik er bij willen plaatsen: „Ga henen en doe gij (op uw terrein) desgelijks.”

Hoe klein, en hoe gering dat terrein ook moge wezen.

En God, bij Wien veel van wat wij groot noemen, klein is, en Die veel van wat wij als klein beschouwen, groot noemt, zal het zegenen.

Zegenen ook aan uw eigen ziel, mits liefde tot Hem de eerste drijfveer is.

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ.

